

formentlig klarere end Bestemmelsen i Vekselloven, hvis Affattelse man ikke har ment at kunne følge. Reglerne vil antagelig i det væsentlige medføre samme Resultater. Der kan navnlig blive Anvendelse for Reglen, hvor Overdrageren med Erhververens Vidende staar umiddelbart foran en Konkurs. Hvis Reglen i Konkurslovens § 15 imidlertid, som det har været foreslaaet, blev ændret saaledes, at Modregningsretten over for et Omsætningsbrev faldt bort ved Konkursen, vilde Overdragelsen ikke mere medføre Tab for Skyldneren, og Bestemmelsen vilde derfor ikke mere kunne anvendes paa et saadant Tilfælde.

For at Erhververen skal kunne afvise Modfordringen, er det efter 1ste Stykke en Betingelse, at han har erhvervet Gældsrevet ved Transport eller Pantsætning, og at han har faaet det i Hænde, jfr. Bemærkningerne til § 14.

Til § 19.

De i denne Paragraf foreslaaede Bestemmelser om Skyldnerens Frigørelse ved Betaling i god Tro til en uberettiget Person er affattet i nøje Overensstemmelse med Reglerne i Udkastets § 14. Ved Anvendelsen af Bestemmelserne maa man dog have den Forskel for Øje, der bestaar mellem de her omhandlede Tilfælde og de Forhold, § 14 tager Sigte paa. Medens det i Almindelighed er en frivillig Sag, om Erhververen vil købe Gældsrevet, er Skyldneren ved Forfaldstid pligtig at betale og udsætter sig for ubehagelige Følger ved at undlade det. Man kan derfor ikke stille samme Krav om Undersøgelse af Adkomsten til Skyldneren, naar Forfaldstiden er kommet, som til Erhververen. Ved Ihændeavgældsbreve kan der i Reglen ikke forlanges nogen Undersøgelse af Adkomsten. En saadan Lempelse af Kravene er derimod ikke begrundet, naar Skyldneren betaler før Forfaldstid. Ifølge Veksellovens § 40 sker Trassatens Betaling før Forfaldstid paa hans egen Risiko; men en saa streng Regel passer ikke for Omsætningsgældsbreve, der ofte angaar langvarige Laan, hvor der let kan blive Trang til før Forfaldstid at træffe

Aftale om Ændring eller Afvikling af Forholdet.

Efter nugældende Ret kan der rejses Tvivl om, hvorvidt Skyldneren bliver frigjort ved Betaling i god Tro til en Fordringshaver, der er umyndig. I saa Henseende har man her ligesom i § 14 udtrykkelig ligestillet Umyndighed med manglende Kompetence. I Modsætning til de øvrige Landes Udkast er den svenske Tekst ogsaa i denne Paragraf affattet saaledes, at saavel Umyndighed som Konkurs falder udenfor Reglen.

Bestemmelserne i § 19 maa finde tilsvarende Anvendelse, naar Skyldneren træffer Aftale med Gældsrevets Ihændehaber om Ændring af Skyldforholdet, eller naar Gældsrevet opsiges eller Gælden afgøres ved Modregning; men Forholdene vil gennemsnitlig kræve større Agtpaagivenhed i disse Tilfælde end ved Betaling.

Til § 20.

Som nævnt i Bemærkningerne til § 16 gælder der ifølge Forordning af 9. Februar 1798 § 3 den Undtagelse fra Reglerne om Fortabelse af Betalingsindsigelsen, at Skyldneren, der har betalt forfaldne Renter, ikke bliver udsat for at komme til at betale igen til en senere godtroende Erhverver af Gældsrevet. I Tilslutning hertil antages det, at Skyldneren ikke blot — som ved Betaling af Hovedstol eller Afdrag — bliver frigjort ved Betaling i god Tro til den legitimerede Indehaver af Gældsrevet, men ogsaa — som i almindelige Fordringsforhold — ved Betaling til en tidligere Fordringshaver, for saa vidt han ikke har faaet Meddelelse om Gældsrevets Overdragelse til en anden. Han kan altsaa betale uden at faa Gældsrevet forevist.

Den i Paragraffens 1ste Stykke, 1ste Punktum indeholdte Bestemmelse stemmer med nugældende Ret. Kravet om god Tro hos Skyldneren er formuleret i Overensstemmelse med §§ 9 og 15.

Reglen i 1ste Stykke, 2det Punktum er en Følge af Bestemmelsen i § 16, 2det Stykke. Naar man med Hensyn til Fortabelse af Indsigelser har ligestillet visse Afdrag med Renter, maa man ogsaa gøre det med Hen-